

OSNOVNOM SUDU U NOVOM SADU
za
APELACIONI SUD U NOVOM SADU

Predmet: P2.1435/24

Tužilac / žalilac:

Milan Petrović (rođen kao Milivoj Miletić)
ul. Kraljevačkog bataljona 110, Kragujevac

Tuženi:

Centar za socijalni rad Grada Novog Sada
ul. Zmaj Ognjena Vuka 13–17, Novi Sad

ŽALBA

protiv presude Osnovnog suda u Novom Sadu u predmetu P2.1435/24

Pobijam u celini presudu Osnovnog suda u Novom Sadu u predmetu P2.1435/24, donetu nakon glavne rasprave zaključene dana 09.02.2026. godine, koju sam primio dana 13.03.2026. godine, zbog:

1. **bitnih povreda odredaba parničnog postupka,**
2. **pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,**
3. **pogrešne primene materijalnog prava,**
4. **pogrešne odluke o troškovima postupka.**

Predlažem da Apelacioni sud u Novom Sadu:

primarno, preinači pobijanu presudu i usvoji tužbeni zahtev u celini;

podredno, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

I. SAŽETAK RAZLOGA ŽALBE

Pobijana presuda nije pobila moje navode niti je razmotrila jezgro spora, već je internu dokumentaciju i narativ tužene strane praktično tretirala kao samodovoljan dokaz istinitosti i zakonitosti. Time sud nije izvršio stvarnu sudsku kontrolu osporenog postupanja, već je njegovu zakonitost retroaktivno verifikovao.

Sud nije razjasnio kako sam uopšte dospao u nadležnost organa starateljstva pre 21.06.1979. godine, nije stvarno primenio član 30 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine iz 1976. godine, nije razjasnio po kom osnovu je zaobiđena saglasnost moje majke, nije ocenio sukob interesa Vere Radovanović, nije razjasnio odnos između ostavinskog postupka O.196/79 i postupka usvojenja, niti je objasnio kako je moguće drugo usvojenje 1984. godine nakon navodno zakonito zasnovanog potpunog usvojenja 1979. godine.

Posebno je važno da je sud faktički prešao preko mojih ključnih podnesaka, i to naročito podnesaka od 30.06.2025, 27.10.2025. i 12.01.2026. godine, u kojima su detaljno otvorena i dokumentovana upravo odlučna pitanja ovog spora. Presuda ne pokazuje da su ti podnesci stvarno razmotreni, već samo da su formalno bili u spisu.

II. UVOD

U ovom postupku nije bilo sporno da određeni dokumenti postoje. Sporno je bilo da li iz tih dokumenata zaista proizlazi da su 1979. godine bili ispunjeni svi zakonski uslovi za potpuno usvojenje, da li je organ koji je postupao imao zakonitu nadležnost, da li je postojala zakonita zamena za saglasnost poznate i žive majke, da li je postupak vođen nepristrasno i u interesu deteta, te kako je moguće da isti sistem 1984. godine sprovodi novo usvojenje istog deteta kod drugog para usvojlaca.

Na ta pitanja pobijana presuda ne daje potpune, jasne i proverljive razloge.

Zbog toga ovaj predmet ne predstavlja samo naknadnu ocenu jednog istorijskog akta, već i ocenu današnjeg institucionalnog održavanja njegovih posledica, uključujući posledice po identitet, poreklo i pravni kontinuitet ličnosti tužioca.

Prvostepeni sud je formalno citirao pojedine zakonske odredbe, a zatim prihvatio da je organ starateljstva već utvrdio ispunjenost uslova, te je iz same činjenice da određeni spisi postoje izveo zaključak o njihovoj zakonitosti. Takav pristup nije sudska kontrola osporenog postupanja, već retroaktivna institucionalna verifikacija njegovog rezultata.

Presuda je, dakle, metodološki i pravno slaba: nekritički prihvata, prećutkuje, preskače i zaključuje onde gde je morala da razloži.

III. BITNE POVREDE ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA

1. Presuda nema valjane razloge o odlučnim činjenicama

Pobijana presuda ne sadrži potpune, konkretne i proverljive razloge o ključnim pitanjima od kojih neposredno zavisi zakonitost odluke, naročito o sledećem:

- kako je maloletni Milivoj Miletić dospeo u nadležnost organa starateljstva pre 21.06.1979. godine;
- kojim konkretnim aktom, kog datuma i na osnovu kojih činjenica je uspostavljena takva nadležnost;
- kako se navodna nadležnost Samoupravne interesne zajednice socijalne zaštite Novi Sad uklapa sa dopisom Opštinskog suda u Novom Sadu od 20.07.1979. godine, kojim se Sekretarijatu za boračko-invalidska pitanja i socijalnu zaštitu kao organu starateljstva nalaže postavljanje staraoca radi zaštite mojih prava i interesa u ostavinskom postupku;
- kakav je odnos između ostavinskog postupka O.196/79, žalbenog postupka GŽ 11/80 i postupka potpunog usvojenja iz 1979. godine;
- kakav je pravni značaj brakorazvodnog spisa P-1642/76 i tragova priznanja očinstva od strane Pavla Lakatoša;
- po kom pravnom osnovu je zamenjena saglasnost moje majke;
- kako je ista osoba, Vera Radovanović, mogla da gradi slučaj, preporučuje usvojitelje, bude postavljena za prigodnog staraoca i zatim daje saglasnost na usvojenje;
- kako je moguće da se nakon navodno zakonito zasnovanog potpunog usvojenja 1979. godine 1984. godine sprovodi novo usvojenje istog deteta.

Presuda pritom nigde ne navodi da li konkretni slučaj pravno podvodi pod član 30 stav 1 ili pod član 30 stav 4 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine, niti navodi koje tačno činjenice popunjavaju elemente iz tog stava. Presuda takođe nigde ne navodi datum navodnog napuštanja deteta, datum početka potrage za majkom, konkretne radnje te potrage, niti dokaz da je pre 21.06.1979. godine protekao zakonom propisani rok od šest meseci. Bez toga, obrazloženje o ispunjenosti uslova za potpuno usvojenje ostaje ne samo nepotpuno, već i unutrašnje neproverljivo.

Na sva ova pitanja presuda ne daje stvarne razloge. Umesto toga, sud koristi opšte formule da je organ starateljstva „u prethodnom postupku utvrdio“ uslove i da je sud „na nesumnjiv način“ utvrdio zakonitost. To nisu razlozi presude, već gola deklaracija.

Posebno je značajno što je prvostepeni sud u samo obrazloženje pobijane presude uneo činjenicu da je tužilac 1984. godine ponovo usvojen od strane drugog para usvojlaca, a da tu činjenicu nije pravno objasnio. Time je prvostepeni sud u samo obrazloženje uneo činjenicu koja destabilizuje njegov sopstveni zaključak da je potpuno usvojenje iz 1979. godine bilo zakonito i trajno zasnovano, a zatim je tu činjenicu ostavio bez ikakve pravne analize. Takvo obrazloženje je unutrašnje protivrečno i ne omogućava valjano ispitivanje pravilnosti pobijane presude.

2. Sud nije odgovorio na odlučne navode tužioca iz podnesaka

Tokom postupka sam kroz podneske od 30.06.2025, 27.10.2025. i 12.01.2026. godine, kao i kroz iskaz na ročištu od 15.10.2025. godine, precizno, višestruko i dokumentovano otvorio odlučne tačke spora.

U podnesku od 30.06.2025. godine posebno sam otvorio pitanje načina sticanja nadležnosti, odnosa između ostavinskog postupka i usvojenja, kao i pitanje da je potpuno usvojenje sprovedeno pre nego što je organ imao jasan pravni osnov za takvo postupanje.

U podnesku od 27.10.2025. godine detaljno sam označio koje spise i akte sud mora pribaviti, zašto su oni relevantni i koje pravne čvorove razjašnjavaju, naročito u vezi sa brakorazvodnim spisom P-1642/76, ostavinskim spisom O.196/79, pitanjem nadležnosti, pitanjem majke, očinstva, drugog usvojenja 1984. godine i pitanjem identiteta.

U podnesku od 12.01.2026. godine povezao sam ostavinski postupak, status deteta, pitanje organa starateljstva, List praćenja, ulogu Vere Radovanović, drugo usvojenje 1984. godine, negativni nalaz psihologa za Petroviće i kontinuitet nezakonitog postupanja.

Presuda ne pokazuje da je sadržinski odgovorila ni na jedan od tih podnesaka kao nosive celine. Ona ne ulazi u njihovu logiku, ne raspravlja njihove ključne tačke i ne obara njihove nosive tvrdnje, već ih zaobilazi i formalno prekriva. Time je povređeno moje pravo da sud stvarno odluči o navodima koje sam izneo, a ne da ih samo formalno primi k znanju.

Presuda pritom ne pokazuje ni zbog čega su moji odlučni navodi i prilozi odbačeni, već samo pokazuje da su navodi i dokumentacija tužene strane prihvaćeni.

3. Presuda ne pokazuje stvarnu ocenu priloga i dokaza koje je tužilac već ranije uneo u spis

Pored samih navoda iz podnesaka, odlučne činjenice i odgovarajući dokazi bili su već fizički uneseni u spis kroz priloge uz moje ranije podneske i uz samu tužbu. To se naročito odnosi na delove ostavinskog spisa O.196/79, delove žalbenog postupka GŽ 11/80, brakorazvodni spis P-1642/76, matične izvode i druge priloge na koje sam se izričito pozivao i koje sam konkretno označio kao odlučne za rasvetljavanje nadležnosti organa starateljstva, pitanja očinstva, pitanja majke i saglasnosti, kao i odnosa između ostavinskog postupka i usvojenja.

Pobijana presuda ne pokazuje da je sud izvršio stvarnu i kritičku ocenu tih priloga. Naprotiv, iz obrazloženja proizlazi da su dokumenti koje je sud zaista sadržinski uzeo kao osnov odluke prvenstveno interni akti tužene strane i dokumentacija vezana za postupak usvojenja, dok se odlučni prilozi tužioca ili prećutkuju, ili se svode na puku formalnu prisutnost u spisu bez stvarne dokazne ocene.

Time je presuda ostala nepotpuna i selektivna u oceni dokaza, jer ne pokazuje zašto i kako sud odbacuje ili potiskuje odlučne priloge tužioca koji su već bili u spisu i koji direktno zadiru u zakonitost osporenog usvojenja.

Posebno je metodološki pogrešno to što je sud autentičnost i službeno poreklo dokumentacije praktično izjednačio sa istinitošću njenog sadržaja. To nije stvarna dokazna ocena, već pretpostavka zakonitosti organa čije je postupanje upravo predmet ovog spora.

4. Sud nije odgovorio na odlučne navode tužioca iz iskaza od 15.10.2025. godine

Na ročištu od 15.10.2025. godine detaljno sam izneo:

- da ne znam po kom osnovu je CSR dobio nadležnost nada mnom;
- da je sud 20.07.1979. godine tražio postavljanje staraoca radi zaštite mojih prava u ostavinskom postupku, a ne radi usvojenja;
- da je Vera Radovanović bila i prigodni staralac i osoba koja učestvuje u postupku usvojenja;
- da je postupak potpunog usvojenja sproveden ubrzano neposredno pred moj peti rođendan;
- da su stručni izveštaji međusobno kontradiktorni;
- da je kasnije sprovedeno drugo usvojenje 1984. godine.

Presuda te navode nije stvarno razmotrila, već ih je spljoštila kroz opštu formulu da je moj iskaz prihvaćen samo u delovima koji su „u saglasnosti sa dokazima kojima je sud poklonio veru“.

5. Presuda počiva na kružnom rezonovanju

Sud nije vršio stvarnu sudsku kontrolu zakonitosti osporenog postupka, već je postojanje i formalnu autentičnost arhivske dokumentacije pogrešno tretirao kao dovoljan dokaz da su zakonski uslovi za potpuno usvojenje bili ispunjeni.

Sud je internu dokumentaciju organa starateljstva unapred prihvatio kao verodostojnu i dovoljnu, a zatim je moj iskaz prihvatio samo u delovima koji su „u saglasnosti sa dokazima kojima je sud poklonio veru“.

Time je sud prvo dao prioritet upravo onom organu čije je postupanje predmet spora, a zatim istinitost mog iskaza merio prema toj istoj dokumentaciji. Takav pristup predstavlja kružno rezonovanje i pokazuje da sud nije merio osporeno postupanje prema pravu i spoljašnjim činjenicama, već prema unutrašnjoj dokumentaciji organa čije je postupanje bilo predmet spora.

6. Presuda pokazuje elemente šablonskog obrazloženja

Dodatno, obrazloženje u delu koji se odnosi na nenaslušane svedoke pokazuje elemente šablonskog pristupa, što dodatno potvrđuje da presuda nije pisana uz punu pažnju prema stvarnom toku postupka i konkretnim procesnim radnjama stranaka.

IV. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

1. Nadležnost organa starateljstva nije utvrđena

Prvostepeni sud je kao dovoljno smatrao pozivanje na odluku o poveravanju poslova organa starateljstva Samoupravnoj interesnoj zajednici socijalne zaštite Novi Sad. Međutim, time nije rešeno ključno pitanje: da li je u konkretnom slučaju i pre 21.06.1979. godine postojao zakonit, konkretan i dokumentovan osnov da taj subjekt preuzme odlučivanje o maloletnom Milivoju Miletiću i sprovede potpuno usvojenje.

Sud nije utvrdio:

- kojim konkretnim aktom je nadležnost uspostavljena;
- kada je uspostavljena;
- na osnovu kojih činjenica;
- kako se navodna nadležnost uklapa sa činjenicom da se Opštinski sud 20.07.1979. godine obraća Sekretarijatu kao organu starateljstva radi postavljanja staraoca maloletnom Milivoju.

Ostala je potpuno nerazjašnjena unutrašnja protivrečnost između organa koji se u junu 1979. godine ponaša kao organ starateljstva radi usvojenja i organa kome se sud u julu 1979. godine obraća kao organu starateljstva radi zaštite naslednih prava istog deteta.

2. Status majke nije pravilno utvrđen

Presuda prihvata narativ da se moja majka nalazila na „nepoznatom mestu boravka“ i da bez opravdanih razloga ne vrši roditeljsku dužnost, ali ne utvrđuje:

- koje su konkretne radnje preduzete da se ona pronađe;
- kada su te radnje preduzete;
- da li je protekao zakonom propisani rok;
- po kom pravnom osnovu je njena saglasnost zakonito zamenjena saglasnošću prigodnog staraoca.

Pritom sama presuda konstatuje da je moja biološka majka Cvita Miletić, sa punim identifikacionim podacima. Dakle, nije reč o nepoznatom roditelju, već o poznatom roditelju za kog se tvrdi da mu je boravište bilo nepoznato. To pravno nije isto, niti proizvodi iste posledice po primenu člana 30.

Presuda nije pravno razgraničila situaciju u kojoj je roditelj nepoznat od situacije u kojoj je roditelj poznat, ali se tvrdi da mu je boravište nepoznato, iako od tog razgraničenja zavisi pravilna primena člana 30.

Drugim rečima, prvostepeni sud je formalno citirao član 30, ali nije utvrdio odlučne činjenice bez kojih se taj član ne može primeniti: ni pravni režim konkretnog slučaja, ni trajanje i tok potrage, ni zakonit osnov za zamenu saglasnosti poznate majke saglasnošću prigodnog staraoca.

3. Pavle Lakatoš i tragovi očinstva nisu pravilno ocenjeni

Sud je pitanje Pavla Lakatoša sveo na prostu konstataciju da očinstvo nije bilo sudski utvrđeno. Time je preskočena suština.

U postupku su otvoreni i dokumentovani tragovi da je Pavle Lakatoš:

- priznao dete u brakorazvodnom kontekstu;
- da je porodica znala za postojanje deteta;
- da sam živeo u porodičnom krugu po ocu;
- da sam se nalazio kod babe i dede po ocu;
- da se u ostavinskom postupku vodila rasprava o mom statusu kao vanbračnog sina ostavioca;
- da sam u jednom trenutku čak bio oglašen za naslednika.

Sud nije ocenio značaj tih tragova za pitanje da li je administrativna formula „otac nepoznat“ odražavala stvarno činjenično stanje, ili je predstavljala administrativnu redukciju složenije porodične i naslednopravne stvarnosti radi olakšanog sprovođenja potpunog usvojenja.

4. Ostavinski postupak O.196/79 nije pravilno ocenjen

Ostavinski postupak nije bio sporedna pozadina, već jedan od centralnih dokaza.

U njemu postoji:

- zapisnik od 19.03.1979. godine, u kome se konstatuje da se maloletni Milivoj nalazi kod babe i dede odnosno roditelja ostaviočevih;
- dopis od 20.07.1979. godine, kojim se traži postavljanje staraoca radi zaštite njegovih prava i interesa u ostavinskom postupku;
- žalbeni postupak GŽ 11/80, iz kog proizlazi da privatni naslednici raspolažu informacijom da se kod SIŽ-a vodio postupak potpunog usvojenja i da su se usvojitelji izjasnili da ne traže da Milivoj bilo koga nasleđuje.

Sud nije objasnio kako je moguće da isto dete u jednom pravnom kanalu postoji kao Miletić Milivoj, potencijalni naslednik iza Pavla Lakatoša, a u drugom kao dete bez roditeljskog staranja spremno za potpuno usvojenje i identitetsko prepisivanje u drugu porodicu.

Niti je presuda objasnila zašto taj materijal nije smatrala odlučnim, iako direktno zadire u identitet, nasledni status i vreme institucionalnog postupanja prema detetu.

5. Drugo usvojenje 1984. godine ostalo je bez pravnog objašnjenja

Presuda konstatuje da sam 1984. godine usvojen od strane Petrovića i da mi je određeno da nosim njihovo prezime, ali ne razjašnjava kako je to uopšte moguće ako je 1979. godine već zakonito zasnovano potpuno usvojenje.

Sud ne objašnjava kako se to uklapa sa članom 40 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine, po kome potpuno usvojenje nije dopušteno raskinuti, niti sa članom 7 istog zakona, niti sa samom logikom instituta potpunog usvojenja.

6. Sukob interesa Vere Radovanović nije pravilno ocenjen

Iz spisa proizlazi da je Vera Radovanović istovremeno:

- konstruisala narativ o majci kao moralno nepodobnoj;
- relativizovala očinstvo Pavla Lakatoša;
- vodila list praćenja i izveštaj o slučaju;
- preporučila konkretne usvojitelje upravo za mene;
- postavljena za prigradnog staraoca radi davanja saglasnosti na usvojenje;
- dala saglasnost na potpuno usvojenje;
- a zatim 1984. godine učestvovala i u novom ciklusu usvojenja.

Sud ovo nije razmotrio kao problem, već je samo konstatovao formalno postojanje prigradnog staraoca.

V. POGREŠNA PRIMENA MATERIJALNOG PRAVA

1. Pogrešna primena člana 30 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine

Prvostepeni sud je formalno citirao član 30, ali nije izvršio njegovu konkretnu primenu na utvrđene činjenice.

Sud nije razjasnio da li slučaj podvodi pod stav 1 ili stav 4 tog člana.

Ako se slučaj podvodi pod stav 1, sud je morao da utvrdi da li su roditelji bili nepoznati, ili da li je dete bilo napušteno, te da li ni posle isteka roka od šest meseci nije utvrđeno boravište roditelja.

Ako se slučaj podvodi pod stav 4, sud je morao da razjasni ko je bio nepoznat ili nije živ, ko je bio drugi roditelj, i gde je prethodna saglasnost tog drugog roditelja, odnosno po kom pravnom osnovu je ona zakonito zamenjena.

Ništa od toga nije učinjeno.

2. Pogrešna primena člana 41 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine

Sud je član 41 sveo na deklaraciju da ne postoje razlozi za ništavost, ali nije stvarno proverio da li su konkretni uslovi iz čl. 30 i čl. 31 bili ispunjeni.

Time je faktički prepustio organu starateljstva da bude i tvorac osporenog akta i merilo sopstvene zakonitosti, prihvatajući da je taj organ to već „utvrdio“.

3. Ignorisanje člana 40 i logike člana 7

Pominjanjem drugog usvojenja iz 1984. godine bez ikakvog pravnog objašnjenja, sud je zanemario logiku tada važećeg zakona.

Sud je bio dužan da objasni kako je moguće novo usvojenje 1984. godine ako je 1979. godine već postojalo punovažno potpuno usvojenje koje se po tada važećem pravu ne raskida. Kako to nije učinio, materijalno pravo nije primenjeno na odlučnu činjenicu koja direktno podriva zaključak o zakonitosti prvog usvojenja.

4. Pogrešna redukcija spora na puki porodičnopravni okvir

Sud je predmet tretirao kao tipičan porodični spor, iako je reč o sporu protiv organa starateljstva povodom zakonitosti njegovog istorijskog i današnjeg postupanja, pitanja identiteta, porekla, naslednog statusa i posledica administrativne promene identiteta.

Time je prvostepeni sud pogrešno marginalizovao identitetsku dimenziju spora, iako upravo od nje zavisi pravilno razumevanje pravnog značaja osporenog usvojenja i kasnijeg institucionalnog održavanja njegovih posledica.

VI. POGREŠNA OCENA DOKAZA

Prvostepeni sud nije izvršio kritičku ocenu sadržine arhivske dokumentacije, već je njenu formalnu autentičnost i službeno poreklo praktično poistovetio sa istinitošću njenog sadržaja i zakonitošću postupanja organa koji ju je sačinio.

Posebno je nekritički prihvatio dokumente koje je sačinio upravo organ čije se postupanje osporava.

Prvostepeni sud nije kritički ocenio ni činjenicu da interna dokumentacija tužene strane sadrži degradirajući narativ prožet vrednosnim, polnim i kulturnim predrasudama o mojoj biološkoj majci, već je takav sadržaj praktično prihvatio bez stvarne pravne i dokazne distance. Time nije samo nekritički preuzeo internu dokumentaciju tužene strane, već je posredno dao legitimacijski okvir i njenim vrednosno kontaminiranim opisima koji nisu mogli biti tretirani kao neutralna i pouzdana osnova za sudske zaključivanje.

Nisu pravilno ocenjene kontradikcije i problemi u vezi sa:

- listom praćenja kontakata i rada na slučaju;
- izveštajem socijalnog radnika Vere Radovanović;
- šablonskim i međusobno neusaglašenim nalazima stručnih službi;
- moralnim kvalifikacijama o majci zasnovanim na „savetovanju sa susedima“, bez ozbiljne dokazne osnove;
- činjenici da sama interna dokumentacija CSR u više delova potvrđuje da je dete bilo negovano, uredno, zbrinuto kod rodbine po ocu i da je prolazilo kroz ubrzanu psihološku pripremu za identitetsku promenu.

Drugim rečima, sud nije uporedio i odmerio sukobljene dokaze, već je unapred privilegovao internu dokumentaciju tužene strane.

VII. ODLUKA O TROŠKOVIMA

Pobijam i odluku da svaka stranka snosi svoje troškove.

Prvostepeni sud je ovaj spor neopravdano sveo na „regulisanje porodičnih odnosa“, iako je reč o sporu protiv organa starateljstva u vezi sa zakonitošću njegovog postupanja, pitanjem identiteta, porekla, naslednog statusa i posledica osporenog potpunog usvojenja.

VIII. INSTITUCIONALNI ZNAČAJ POBIJANE PRESUDE

Ovom presudom stvar više nije ostala na nivou istorijskog postupanja Centra za socijalni rad Grada Novog Sada iz 1979. godine, već je ušla u sferu njegovog sadašnjeg institucionalnog potvrđivanja. Prvostepeni sud nije se ograničio na ocenu jednog davnog akta, već je u sadašnjem vremenu, pod autoritetom Republike Srbije, preuzeo i potvrdio narativ organa čije je postupanje bilo predmet osporavanja. Time je prvostepeni sud dao sadašnju institucionalnu potvrdu obrascu administrativnog brisanja izvornog identiteta i održavanja njegovih posledica.

Ovo je posebno ozbiljno zato što se u konkretnom slučaju ne radi samo o sporu oko formalne zakonitosti jednog porodičnog pravnog akta, već o pitanju identiteta čoveka čije je utvrđeno porodično poreklo po ocu mađarsko, a po majci hrvatsko, čiji je izvorni lični, porodični i nacionalni kontinuitet bio presečen i administrativno preoblikovan kroz osporeno potpuno usvojenje i kasnije akte koji su to stanje dalje održavali. Zbog toga se pobijana presuda ne može svesti na rutinsku odluku u lokalnom porodičnom sporu. Ona predstavlja sadašnji institucionalni odgovor države na dokumentovanu tvrdnju da je jednom detetu protivpravno i administrativno potisnut izvorni identitet.

Posebnu težinu ovoj presudi daje činjenica da su moji ključni podnesci ostali faktički bez stvarnog odgovora. Time je sud pokazao ne samo da je prihvatio narativ tužene strane, već i da je bez sadržinskog i argumentovanog suočavanja prešao preko detaljno obrazloženih navoda koji su ga obavezivali da uđe u samo jezgro spora: pitanje nadležnosti organa starateljstva, pitanje zakonitosti zamene saglasnosti roditelja, pitanje odnosa između ostavinskog postupka i usvojenja, pitanje drugog usvojenja 1984. godine, kao i pitanje identitetskih posledica osporenog akta.

Pored toga, pobijana presuda je, preuzimajući internu dokumentaciju tužene strane bez kritičke distance, posredno institucionalno verifikovala i degradirajući narativ o mojoj biološkoj majci, iako takav narativ nije mogao biti tretiran kao neutralna osnova za sudsko zaključivanje. Time nije ostala samo na nivou procesnog formalizma, već je institucionalno potvrdila i vrednosni okvir kroz koji je prvobitna protivpravnost bila opravdavana i održavana.

Takvo postupanje proizvodi posledice koje prevazilaze okvir ovog pojedinačnog postupka. Ono pokazuje kako se današnji pravni poredak odnosi prema tvrdnji da je dete manjinskog, mađarsko-hrvatskog porekla, bilo administrativno izmešteno iz svog izvornog identiteta, a da se posledice tog čina i danas održavaju kroz sudsku i institucionalnu zaštitu. Zbog toga pobijana presuda nužno izlazi iz okvira lokalne procesne rutine i postaje dokument od šireg pravnog, akademskog i međunarodnog značaja.

Upravo zato način na koji je prvostepeni sud postupio u ovom predmetu nije važan samo za stranke u postupku, već i za širu ocenu sposobnosti pravosuđa Republike Srbije da se suoči sa ozbiljnim i dokumentovanim tvrdnjama o povredi prava na identitet, poreklo i kontinuitet ličnosti. Presuda koja na takve tvrdnje ne odgovara stvarnim razlozima, već ih zaobilazi, prećutkuje ili formalno prekriva, ne ostaje samo lokalni sudski akt. Ona postaje i dokaz o

tome kako država, kroz svoje današnje institucije, bira da se postavi prema posledicama spornih akata iz prošlosti.

U tom smislu, pobijana presuda nije značajna samo po svom ishodu, već i po poruci koju šalje o spremnosti ili nespremnosti države da pravno preispita i ispravi akte koji su doveli do administrativnog prekida izvornog identiteta deteta manjinskog porekla i kasnijeg održavanja posledica tog prekida.

IX. PREDLOG

Iz svih navedenih razloga predlažem da Apelacioni sud u Novom Sadu:

primarno, preinači pobijanu presudu i usvoji tužbeni zahtev u celini;

podredno, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje i odluku, uz nalog da se u ponovnom postupku:

- potpuno razjasni pitanje nadležnosti organa starateljstva pre 21.06.1979. godine;
- razjasni odnos između ostavinskog postupka O.196/79, žalbenog postupka GŽ 11/80 i postupka potpunog usvojenja;
- precizno i konkretno primene članovi 30, 40 i 41 Zakona o usvojenju SAP Vojvodine iz 1976. godine;
- razjasni pravni značaj drugog usvojenja 1984. godine;
- izvrši kritička, a ne formalna ocena dokumentacije organa starateljstva;
- ponovo odluči o troškovima postupka.

Prilog 1:

Fotokopija / odštampani prikaz cele omotnice sudske pošiljke Osnovnog suda u Novom Sadu u predmetu P2.1435/24, upućene žalilacu Milanu Petroviću, sa vidljivom oznakom pošte 21120 Novi Sad, bar-kod oznakom RS740292178RS i poštanskim pečatom od 12.03.2026. godine, radi dokazivanja datuma otpreme sudske pošiljke i blagovremenosti ove žalbe.

U Kragujevcu, dana 18.03.2026. godine

Žalilac,
Milan Petrović

S4 (ЗПП/обавештење)

ОСНОВНИ СУД НОВИ САД

СУДСКА

21101. НОВИ САД

ПР 21101/24 судија ВУЈИЋ

RS740292178RS

Напомена поштара (достављача) у случају неуручења:	
Доставља поштом дана _____ у _____ часова	
Остављено обавештење – стан/посл. пр.	
Остављено обавештење – сандучић	
Остављено обавештење – прибијено на врата	
Остављено обавештење – поштански претрадак	

Писмо није могуће уручити јер је:	
Прималац непознат на адреси	
Адреса непозната	
Прималац пресељен	
Адреса недовољна	
Прималац преминуо	
Прималац отпутовао	

Потпис поштара (достављача)

Потпис запосленог који враћа поштом

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА КОД ПОШТЕ
21120 НОВИ САД

RS740292178RS

ПЕТРОВИЋ МИЛАН

КРАЉЕВАЧКОГ БАТАЉОНА

КРАЉУЈЕВАЦ

Поштански број и назив доставне поште

КРАЉУЈЕВАЦ

ПЛАК (Поштански адресни код)